

Maria Pastourmadzis

*Artistul
lui Dumnezeu*

Ilustrația:

Christos Gousidis

.

Traducere din neogreacă:

Cristian Spătărelu

EDITURA EGUMENIȚA

2016

dată, sus în Nordul îndepărtat, acolo unde brazii își mărturisesc tainele lor stelelor cerului, era o cetate atât de frumoasă încât toți doreau să trăiască în ea.

Strălucea ca o flacără pe cel mai înalt vârful și de pe acoperișurile ei soarele dădea bună dimineața pământului. Toți o numeau Cetatea Luminii și voiau să o viziteze, pentru a admira frumusețile pe care le făureau în răstimpuri locuitorii ei. Fiindcă în Cetatea Luminii nu era nimic care să nu fie frumos.

Aceasta era regula neîncălcată a regelui ei, Vladimir. „În vestita noastră cetate nimic nu va tulbura echilibrul formelor și culorilor”, spunea regele, accentuând cuvintele lui unul câte unul.

Astfel, toate se armonizau în cetatea aceasta ca într-un tablou bine zugrăvit. Acoperișuri roșii înveleau căsuțele ei și panglici roșii legau perdelele ferestrelor. Pe străzi felinarele argintii se asortau cu luna care atârna peste ele ca un glob argintiu de Crăciun.

Și firește, nimeni nu se bucura de o mai mare cinste în Cetatea Luminii ca artiștii ei. Atunci când îi întâlnea cineva pe drum, își pleca capul cu respect.

Și exista faimosul „Colț al artiștilor”, o zonă presărată cu stele de aur, care străluceau peste crenguțe înalte și aurii ca niște flori în codițele lor, fiecare având gravat numele unui mare artist, care se distinsese într-o întrecere artistică.

Căci regele Vladimir organiza din când în când întreceri artistice, făcându-i pe sculptori și pictori să uite de somn și pe toți ceilalți să discute aprins prin parcuri și mahalale.

Astfel, în acea zi de 1 mai întreaga cetate a fost trezită de glasul mesagerului, care alerga în sus și-n jos, asurzind lumea cu megafonul lui:

– Ascultați! Ascultați! Regele Vladimir organizează concurs de sculptură în Piața Florilor. Statuia câștigătoare va deveni noul simbol al cetății noastre. Artistul câștigător va dobândi o stea de aur în „Colțul Artiș-

tilor”, chiar lângă cea a marelui sculptor Mihail Asterovici.

Chiar și numai această cinste excepțională arăta cât de importantă considera acea întrecere regele Vladimir.

O statuie pentru această faimoasă piață cu două mii de specii de flori nu fusese făurită nici-odată, și regele Vladimir i-a poruncit mesagerului său să răspândească noua veste pretutindeni – chiar și în mahalalele sărace – pentru ca nu cumva să se afle acolo vreun sculptor care să nu fie vestit.

Astfel, în ziua a cincea mesagerul, asudând și gâfâind, a ajuns și în ultima mahala a Cetății Lumunii, acolo unde trăiau muncitorii săraci și sătenii arși de soare.

– Ascultați! Ascultați!, a început iarăși să răspândească vestea pe care o rostise de mii de ori.

În ceasul acela Iosif Makarits se odihnea la umbra smochinului sălbatic din grădină după o zi obositoare de muncă la cariera de marmură unde lucra.

Modela cu sârguință un mic porumbel din lut, pentru a-l da micuței lui nepoate. Îi plăcea să creeze lucruri mărunte, păsărele, flori și statuete uneori din lut, iar alteori din marmura care prisosea la carieră.

„Ciudat!”, s-a gândit Iosif. Deunăzi avusese exact aceeași idee ca a regelui Vladimir. De fiecare dată când trecea prin Piața Florilor se gândea că lipsește o statuie frumoasă, unde crinii să-și sprijine trupșoarele de ea și să se odihnească.

– Iosif!, i-a strigat soția lui. Ce porumbei frumoși ai făcut!

Iosif s-a întors și a privit-o. În ceasul acela Elpida își întindea mâna, pentru a mângâia porumbeii, care-și amestecau ciocurile și aripile în palmele ei mici. Soarele făcea și mai albe mâinile ei, iar vântul lin îi unduia blând fusta.

– Asta e!, s-a gândit Iosif, și a rămas nemișcat. Imaginea pe care o vedea era atât de frumoasă! Asta, a murmurat... ar fi cea mai frumoasă statuie pentru Piața Florilor.

– Ah, Iosif, ce frumos este ceea ce ai făcut!, a strigat iarăși Elpida, nebănuind nimic. Ești un artist adevărat, Iosif!, a zis, iar el a simțit cum mii de porumbei mici bat din aripi în pieptul său.

Așadar în ziua următoare a luat pe ascuns o bucată din marmura care prisosea la carieră și a adus-o acasă cu căruța seara târziu, atunci când drumurile erau libere.

A mers imediat în odaia lui, acolo unde se ruga, și și-a luat dalta. Lucra neîncetat. Sculpta marmura noaptea la lumina candelii.

